

Sygn. akt **III AUa 1383/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jolanta Cierpiał

Sędziowie: SSA Marek Borkiewicz

SSA Marta Sawińska (spr)

Protokolant: insp.ds.biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2015 r. w Poznaniu

sprawy **(...) sp.z o.o. w P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

przy udziale zainteresowanego : Ł. B.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 9 czerwca 2014 r. sygn. akt VIII U 1470/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od odwołującej Spółki na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Marek Borkiewicz
--------------------	----------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 07.12.2012r., nr (...), znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. stwierdził, iż szczegółowo określony w decyzji przychód osiągnięty przez: Ł. B. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe nie uwzględnił przychodu osiągniętego przez Ł. B. z tytułu wypłaconych świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w postaci dofinansowania do organizacji

Świąt Bożego Narodzenia. Zdaniem organu rentowego, wypłaty z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych były dokonywane niezgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

Odwołania od powyższych decyzji wywiódł płatnik składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., wnosząc o jej zmianę w całości i stwierdzenie, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne ubezpieczonego oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych nie obejmuje wypłaconych pracownikowi świadczeń pieniężnych z Funduszu Świadczeń Socjalnych z okazji Świąt Bożego Narodzenia oraz o zasądzenie na rzecz Spółki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od odwołującego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W niniejszej sprawie Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego Ł. B.. W toku postępowania Sąd przesłał do zainteresowanego Ł. B. wezwania na rozprawę. Zarządzeniem z dnia 12.02.2014r., Sąd dla nieznanego z miejsca pobytu zainteresowanego Ł. B., ustanowił kuratora w osobie M. S. - pracownika Sekretariatu Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w Poznaniu, celem reprezentowania Ł. B. jako zainteresowanego w niniejszej sprawie. Odpis zarządzenia o ustanowieniu kuratora wywieszono na tablicach ogłoszeń w Urzędzie Miasta Ł. i w Sądzie Okręgowym w Poznaniu, na czas jednego miesiąca.

Pismem z dnia 27.05.2014r., M. S. w związku z otrzymanym zawiadomieniem, jako kurator zainteresowanego Ł. B., poinformowała, że zapoznała się z aktami sprawy i dokumentami w nich zgromadzonymi, i nie zgłasza żadnych wniosków dowodowych. Kurator zainteresowanego poparła stanowisko i argumentację przedstawione przez organ rentowy i wniosła o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z 9 czerwca 2014 r. w sprawie VIII U 1470/14 oddalił odwołanie (pkt 1 wyroku) oraz orzekł w przedmiocie kosztów procesu (pkt 2 wyroku).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. (poprzednio (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. W..) została utworzona w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego i z dniem 10.04.2002r. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Przedmiotem działalności spółki jest przede wszystkim budowa dróg i autostrad. Spółka zatrudnia przede wszystkim pracowników fizycznych. W latach 2009-2011 zatrudnienie w spółce wynosiło około 200-240 osób.

Od początku powstania spółki (...) Sp. z o. o. istniał Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych, na który dokonywano stosownych odpisów, uchwalono też Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

Środki zgromadzone w Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych przeznaczone były m.in. na wypłatę dofinansowania na organizację świąt Bożego Narodzenia, zgodnie z wolą przedstawicieli obydwu związków zawodowych działających w spółce. Nie została formalnie powołana komisja socjalna. O rozdziale środków z funduszu decydowali wspólnie przedstawiciel zarządu - najczęściej dyrektor ds. finansowych M. K. i przedstawiciele obydwu związków zawodowych. W posiedzeniach tej nieformalnej komisji brała również udział kierowniczka działu kadr – J. S.. Co roku w okresie przedświątecznym organizowano spotkania, podczas których, po uzyskaniu z księgowości informacji o wysokości środków zgromadzonych na koncie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, dokonywano wstępnego ich podziału biorąc pod uwagę to, do której grupy z uwagi na średnią zarobków zakwalifikować danego pracownika. Jako jedyne kryterium rozdziału środków przyjęto wysokość zarobków pracownika uzyskanych w spółce (...) Sp. z o. o. z ostatnich 12 miesięcy w 2010r. oraz w 2011r. Nie brano pod uwagę dochodów współmałżonka, ilości osób na utrzymaniu, dochodu na członka rodziny w gospodarstwie domowym. Pracownicy zatrudnieni w trakcie roku byli uprawnieni do świadczenia w wysokości proporcjonalnej do liczby przepracowanych przez nich miesięcy. Po ustaleniu wysokości kryterium dochodowego, dział kadr przygotowywał listę

pracowników wraz z przypisaną każdemu z nich kwotą świadczenia. Następnie lista ta była przekazywana związkom zawodowym i zarządowi do akceptacji.

Przyznawanie świadczeń tytułem dofinansowania do organizacji świąt Bożego Narodzenia odbywało się bez wniosku pracownika. Wniosek taki pracownicy mają obowiązek składać od 2012r., podając średni dochód na członka rodziny w ciągu roku.

Kryterium dochodowe różnicowało pracowników na trzy grupy, a wypłacane świadczenia urlopowe wynosiły odpowiednio:

- w 2009 roku

- przy średnim zarobku brutto do 3.000,00 zł - 600,00 zł,
- przy średnim zarobku brutto powyżej 3.000,00 zł do 5.000,00 zł - 550,00 zł,
- przy średnim zarobku brutto powyżej 5.000,00 zł - 500,00 zł

- w 2010 roku

- przy średnim zarobku brutto poniżej 3.500,00 zł – 900,00 zł
- przy średnim zarobku brutto w granicach od 3.500,00 zł do 5.500,00 zł – 850,00 zł
- przy średnim zarobku brutto powyżej 5.500,00 zł – 800,00 zł

- 2011 rok

- przy średnim zarobku brutto poniżej 3.500,00 zł - 1.000,00 zł
- przy średnim zarobku brutto od 3.500,00 zł do 5.500,00 zł – 950,00 zł
- przy średnim zarobku brutto powyżej 5.500 zł – 900,00 zł

Ł. B. zainteresowany zatrudniony w spółce (...) Sp. z o.o. otrzymał w grudniu 2010r. kwotę 600 zł z tytułu dofinansowania do świąt Bożego Narodzenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy wskazał, że stan faktyczny nie był w sprawie sporny. Istota postępowania sprowadzała się natomiast do rozstrzygnięcia kwestii prawnej - czy organ rentowy zasadnie ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia: emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanego Ł. B., wliczając do podstawy wymiaru tych składek kwoty dofinansowania do organizacji Świąt Bożego Narodzenia finansowanych z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

Sąd Okręgowy powołał przepisy właściwe do rozstrzygnięcia, tj. art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 4 pkt 9 tej ustawy w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy z 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, a także § 1 i § 2 ust. pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz art. 2 pkt 1 jak również art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Sąd Okręgowy przywołał także treść obowiązującego w spornym okresie w spółce (...) sp. z o.o. regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Sąd Okręgowy stwierdził, że organ rentowy zasadnie wskazał, iż sporne świadczenia pieniężnie były przyznawane niezgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i niezgodnie z regulaminem wydanym na podstawie powyższej ustawy, co z kolei doprowadziło do niezasadnego wyłączenia przyznanych kwot pieniężnych z podstawy wymiaru składek na podstawie § 2 ust. 1 pkt 19 ww. rozporządzenia.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można bowiem uznać, że świadczenia pieniężne na dofinansowanie organizacji Świąt Bożego Narodzenia przyznawane pracownikom stanowiły realizację działalności socjalnej, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy. W regulaminie obowiązującym w (...) Sp. z o.o. wskazano, na czym polega działalność socjalna pracodawcy i określono także ogólne zasady przyznawania ulgowych świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. A skoro w regulaminie określono, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu, to należało zasadę tą zastosować przy przyznawaniu świadczeń pieniężnych na dofinansowanie Świąt Bożego Narodzenia. Odwołująca spółka nie zastosowała się do tej zasady. Kryterium przez nią przyjętym był dochód pracownika brutto z ostatnich 12 miesięcy w 2010 r. oraz w 2011r. przed wypłatą świadczenia.

Uzależnienie wysokości dopłaty do organizacji Świąt Bożego Narodzenia od wynagrodzenia osiąganego przez pracownika w odwołującej spółce w żadnym stopniu nie oznaczało uwzględnienia łącznie, czego wymaga ustawa, jego sytuacji życiowej rodzinnej i materialnej. Odwołująca spółka dokonując podziału środków z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nie analizowała sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osób uprawnionych do korzystania z tego Funduszu. Jedynym kryterium decydującym o przyznaniu dofinansowania był dochód osiągany przez pracownika z tytułu pracy w spółce.

Sąd Okręgowy wskazał także, że odwołująca spółka nie wykazała, iż sporne świadczenie miało charakter socjalny, a zatem nie można go uznać za świadczenie z funduszu świadczeń socjalnych. Stanowiło ono świadczenie dodatkowe pracodawcy. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest okoliczność, że zostało ono wypłacone z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, skoro płatnik składek nie uzależniał jego wypłaty ani wysokości od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej konkretnego pracownika, która w przypadku różnych pracowników mogła być odmienna.

Sąd Okręgowy reasumując, stwierdził, że skoro zainteresowany Ł. B. otrzymał sporne świadczenie niezgodnie z wskazanymi wcześniej przepisami ustawy o funduszu świadczeń socjalnych oraz regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, uznać należało, że organ rentowy zasadnie wliczył do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanego w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji kwoty tego świadczenia. Tym samym sporne świadczenie należało uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Do spornego świadczenia nie można zastosować zatem wyłączenia wskazanego w § 2 ust 1 pkt 19 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Uwzględniając powyższe rozważania, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie jako bezzasadne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. § 2 ust. 1 i 2, §3 ust. 1 oraz §11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku, w całości złożył odwołujący płatnik (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., zarzucając:

1. naruszenia przepisów postępowania - art. 328 § 2 k.p.c. - polegającego na braku wskazania w uzasadnieniu wyroku z jakich przyczyn Sąd uznał za niezasadny argument odwołującej w zakresie, iż § 2 ust. 1 pkt. 19 Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalania wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe nie daje podstaw do uwarunkowania zwolnienia z oskładkowania od oceny organu ZUS w zakresie spełniania kryterium socjalnego - co wpływa na treść wyroku, albowiem czyni jego treść nieweryfikowalnym przez Sąd II instancji;

2. naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na braku wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez pominięcie zeznań świadków M. K., J. S., A. K., R. P. i K. P., co do faktu, iż

przyjęte kryteria wypłat dofinansowania do Świąt Bożego Narodzenia z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych odbywały się za zgodą i na wniosek pracowników odwołującej. Pracownicy nie wnosili żadnych uwag co do przyjętego sposobu tych wypłat, co więcej, uważali je za obiektywne, sprawiedliwe, uwzględniające ich potrzeby materialne i życiowe oraz akceptowali przyjętą metodę rozdziału środków i wypłat z ZFFŚ oraz brak skonfrontowania tych zeznań z resztą zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd I instancji stanu faktycznego polegającego na przyjęciu, iż:

- wypłacone dofinansowanie nastąpiło bez uwzględnienia sytuacji socjalnej pracowników i bez uwzględnienia celu socjalnego,

- a także poprzez przyjęcie, iż odwołująca wypłacając świadczenia za lata 2009 - 2011 dysponowała realną, osiągalną, praktyczniejszą, trafniejszą niż zastosowana metodą podziału świadczeń świątecznych, pozwalającą na dokonanie wypłat w oparciu o możliwe do uzyskania bardziej trafne kryteria i informacje różnicujące majątkowo uprawnionych, które w sposób pełniejszy realizowałyby ustawową zasadę wsparcia socjalnego pracowników,

3. naruszenia prawa materialnego - § 2 ust. 1 pkt. 19 Rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż organowi kontrolnemu przysługuje kompetencja do oceny, czy środki wypłacone z ZFŚS winny podlegać oskładkowaniu zależnie od oceny organu, czy przyjęte przez odwołującego pracodawcę kryterium rozdziału tych środków organ kontrolujący uznaje za prawidłowe;

4. naruszenia prawa materialnego - art. 8 ust. 1 ustawy z 4 marca 1994 roku o Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych polegającego na jego błędnej wykładni, sprowadzającej się do stwierdzenia, iż zastosowane w konkretnej sytuacji przez odwołującą kryteria podziału środków z ZFŚS nie stanowiły wydatku na cel socjalny w rozumieniu w/w przepisu oraz, że zastosowano metodę podziału wypłat nieodpowiednią do ustalenia życiowej, rodzinnej i materialnej sytuacji pracowników uprawnionych do otrzymania świadczeń świątecznych, a także poprzez przyjęcie, iż odwołująca wypłacając świadczenia za lata 2009 - 2011 dysponowała realną, osiągalną, praktyczniejszą, trafniejszą niż zastosowana metodą podziału świadczeń świątecznych, pozwalającą na dokonanie wypłat w oparciu o możliwe do uzyskania bardziej trafne kryteria i informacje różnicujące majątkowo uprawnionych, które w sposób pełniejszy realizowałyby ustawową zasadę wsparcia socjalnego pracowników.

W oparciu o powyższe apelujący wniósł o zmianę wyroku w całości poprzez orzeczenie o uchyleniu zaskarżonych decyzji w całości, ewentualnie uchylenie wyroku (ewentualnie wraz z poprzedzającymi go decyzjami) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (ew. bezpośrednio organowi rentowemu) oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego zwrotu kosztów postępowania za obie instancje wraz kosztami zastępstwa procesowego.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd drugiej instancji podziela ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Okręgowego stanowiące podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia, uznając je tym samym za własne.

Istota sporu w analizowanej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy prawidłowo organ rentowy uznał, że przychód uzyskany przez zainteresowanego w przedmiotowej sprawie Ł. B. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w postaci dofinansowania do świąt Bożego Narodzenia za okresy i w wysokościach określonych w zaskarżonej decyzji stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne.

Podstawowym aktem prawnym regulującym kwestię ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne jest ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2015, poz.121-dalej ustawa systemowa)., a w dalszej kolejności rozporządzenie wydane na podstawie delegacji zawartej w tej ustawie. Sporna kwestia dotyczy przede wszystkim art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych formułującego ogólną zasadę, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Powyższe wynika z treści art. 4 ust. 9 powołanej ustawy.

Z mocy delegacji zawartej w art. 21 ustawy systemowej obowiązuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. W § 2 ust. 1 powyższego rozporządzenia wymieniono przychody, które nie stanowią podstawy wymiaru składek, w tym, w punkcie 19 świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Z powyższego wynika, że przyznanie prawa do określonych usług czy też wypłaty świadczeń z funduszu socjalnego dla wszystkich pracowników, niezależnie od analizy ich sytuacji życiowej, rodzinnej, czy materialnej, nie będzie, jeśli chodzi o skutki prawne, wypłatą świadczeń z funduszu socjalnego, a więc przychodem niepodlegającym podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, o którym mowa § 2 ust. 1 pkt. 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, tj. świadczeniem finansowanym ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Pracodawca zatem z jednej strony jako administrator środków funduszu, z drugiej strony jako płatnik składek, abstrahując od przyjętej przez siebie nazwy poszczególnych świadczeń finansowanych ze środków funduszu, nie może przyjąć innej zasady redystrybuowania tych środków wśród pracowników, aniżeli w oparciu o tzw. kryterium socjalne, tj. z uwzględnieniem całości sytuacji życiowej, rodzinnej czy materialnej uprawnionych pracowników.

Odnosząc zaś powyższe uwagi do realiów przedmiotowej sprawy wskazać należało, że przyjęcie przez płatnika składek kryterium wysokości wynagrodzenia jako jedyne go wyznacznika sposobu redystrybucji środków zgromadzonych w ramach funduszu na cele socjalne, z całą pewnością nie spełniało warunków określonych w art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Nie uwzględniało ono bowiem okoliczności istotnych z punktu widzenia treści art. 8 ust. 1 i 2 w/w ustawy, takich jak stan liczebny rodziny, jej łączne dochody, czy indywidualnej sytuacji członków rodziny.

Nie miał zatem racji odwołujący stawiając Sądowi Okręgowemu zarzuty naruszenia prawa materialnego art. 8 ust 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i § 2 ust 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe - poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie. Świadczenie wypłacone przez pracodawcę z pominięciem wymienionej wyżej zasady nie może być bowiem oceniane w sensie prawnym jako świadczenie socjalne, a tym samym nie może korzystać z uprawnień przyznawanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych. Podsumowując, pomoc z funduszu może być dokonywana jedynie wówczas, gdy uzależnia się jej przyznanie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika.

Odwołujący płatnik składek w analizowanej sprawie winien był dokonać analizy sytuacji życiowej, materialnej i osobistej pracowników przed przyznaniem świadczenia z tytułu świąt Bożego Narodzenia, co nie musiało wiązać się z podejmowaniem nadzwyczajnych działań ze strony pracodawcy, generowaniem dodatkowych sił i środków. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wystarczające byłoby złożenie przez każdego pracownika oświadczenia o wysokości dochodu na jednego członka rodziny ze wskazaniem ile osób i w jakim wieku składa się na rodzinę pracownika. Taka informacja

ujmowałaby w istocie nie tylko dochody pracownika osiągnane u odwołującego, ale także dochody pracownika osiągnane poza zakładem pracy, a także dochody członków rodziny, pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z pracownikiem. Powyższe obrazuje zarówno sytuację osobistą, rodzinną jak i materialną, jak tego wymaga ustawa.

W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie wystąpiła, zatem dofinansowanie do Świąt wypłacone zainteresowanemu należy uznać za przychód w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek (art. 18 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. oraz art. 81 ust.1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych).

Chybiony był także zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Podkreślić należy, że wykazanie, że sąd pierwszej instancji naruszył art. 233 § 1 k.p.c., co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być ograniczone do odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie, przy jednoczesnym zaniechaniu wykazania, iż ocena przyjęta za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W przedmiotowej sprawie nie zachodzi też naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 marca 2010 r. I CSK 439/09 zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę wniesionego środka odwoławczego tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera tak oczywiste braki, które uniemożliwiają kontrolę. Zarzut taki może się okazać skuteczny wyjątkowo i tylko wtedy, gdy apelujący wykaże, że wady w sporządzeniu uzasadnienia (w tym brak wszystkich wymaganych przez ten przepis elementów) miały istotny wpływ na wynik sprawy, czego skarżący w niniejszej sprawie nie wykazał.

W konsekwencji, uznając zarzuty apelującego za bezzasadne, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013, poz. 490).

SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpień	SSA Marek Borkiewicz
--------------------	----------------------	----------------------